

Arrest

nr. 112 766 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2013.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar broer G. M. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar broer wordt bij arrest nr. 112 764 van 24 oktober 2013 als volgt gemotiveerd:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 71 934 van 15 december 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 71 934 van 15 december 2011, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn huidige tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag en legt ter staving daarvan een bijkomend document neer, met name een convocatie van 10 december 2012. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 71 934 van 15 december 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 71 934 van 15 december 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet -hij maakt in zijn verzoekschrift op algemene wijze gewag van “recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”, doch legt geen enkel (dergelijk) rapport neer-, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Rusland/Tsjetsjenië.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 september 2013, betoogt verzoekende partij dat A. bedreigingen ontving van kadyrovtsi omwille van het feit dat zij hen een propiska-adres had bezorgd. Zij vervolgt dat zij in geval van terugkeer bijkomende problemen zal kennen zoals dit het geval is voor vele afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Tsjetsjenië. Zij stelt nog dat de convocatie een bewijs is van hun problemen.

De Raad stelde bij arrest nr. 71 934 van 15 december 2011 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 71 934 stelt het volgende:

“De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten. Zo werden vooreerst enkele vaststellingen gedaan die moeilijk te rijmen zijn met verzoekers verklaarde vrees voor vervolging: “Zo stelde u dat u na uw vrijlating op 23 juli 2006 niet meer naar uw appartement in Leninski bent teruggekeerd. U verklaarde dat u vanaf 23 juli 2006 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië op 6 september 2010 samen met uw moeder en zus ondergedoken leefde bij verschillende familieleden en kennissen omdat u zich voor de kadyrovtsi verborgen wilde houden (CGVS gehoor 1 p.3-4, 15, 20; CGVS gehoor 2 p.4-5, 10, 13, 15). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u in juni 2010 naar de Rovd van Leninski bent gegaan omdat u in uw Russisch binnenlands paspoort een stempel diende te verkrijgen dat u op uw vorige adres in de Leninski wijk was uitgeregistreerd (CGVS gehoor 2 p.4). Deze verklaring wordt bevestigd door een stempel dd.7/06/2010 in uw voorgelegd Russisch binnenlands paspoort. Echter, er dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vasthouding door de kadyrovtsi in mei 2010 een document had ondertekend waarin stond vermeld dat u op 25 mei 2010 naar de Rovd van Leninski diende te gaan. U stelde dat u op 25 mei 2010 bij de voornoemde dienst niet was opgedaagd omdat u schrik had om er gedood te worden (CGVS gehoor 2 p.15). Dat u vervolgens wel op 7 juni 2010 naar de Rovd van Leninski ging om er een stempel te verkrijgen in uw Russisch binnenlands paspoort, valt moeilijk te rijmen met een geloofwaardige vrees voor vervolging. Bovendien ondervindt uw bezoek aan de migratiedienst van het district Staropromoslovsky in augustus 2010 om er uw domicilie te wijzigen eveneens de door u verklaarde vrees voor vervolging (CGVS gehoor 1 p.12; CGVS gehoor 2 p.15), aangezien u op deze manier hoe dan ook onder de aandacht van de autoriteiten komt. Hetzelfde besluit geldt ook voor het feit dat u in juni 2010 zelf uw internationaal paspoort bij de paspoortdienst hebt afgehaald (CGVS gehoor 1 p.8). Dat u in 2010 meerdere malen autoriteitsinstanties hebt bezocht om regelingen aangaande uw Russisch binnenlands paspoort te treffen en dit terwijl u sinds 23 juli

2006 samen met uw moeder en zus op ondergedoken wijze leefde uit schrik voor de kadyrovtsi, kan weinig aannemelijk worden genoemd indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had.” Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift aangaande de stempel in zijn paspoort uitgereikt door de ROVD (zie p. 6), wordt niet aanvaard. Hij verklaart dat hij nooit in de gebouwen van de ROVD is geweest en een kennis van zijn moeder alle stappen heeft ondernomen om hem uit te schrijven en hij hiervoor enkel een document moest ondertekenen. Deze uitleg staat echter haaks op de verklaringen van verzoeker afgelegd op 19 juli 2011 op het Commissariaat generaal (zie verhoorverslag, p. 4): Vraag: “Tot wanneer op uw app olympinski gewoond?” Antwoord: “20 juli 2006. Tot mijn ontvoering, nadien daar niet meer gewoond.” Vraag: “Verkoop in juni 2010 en uitgeregistreerd in juni 2010” Antwoord: “Ja” Vraag: “Hebt u zelf stempel in uw pp dat u bent uitgeregistreerd in juni 2010 zelf geregeld?” Antwoord: “Ja ik ben samen met moeder gegaan. Ik stond in de gang te wachten. Ze brachten stempel aan en dan riepen ze om handtekening aan te brengen. En moeder was binnen de werkkamer waar haar kennis werkte” Vraag: “was dat op officiële manier?” Antwoord: “ja” Vraag: “Naar welke dienst bent u gegaan?” Antwoord: “Bij de rovd, leninski” De Raad is bijgevolg van mening dat verzoekers uitleg een post-factum bewering betreft ná confrontatie met een negatieve beslissing. In zijn verzoekschrift (zie p.6) stelt verzoeker, aangaande zijn bezoek aan de migratiedienst van de Staropromoslovskij wijk, dat zijn moeder vooraf naar het immigratiebureau was gegaan om te zien of het al dan niet gevaarlijk was, dat hij maar een paar minuten weg bleef en dat het ook niet hetzelfde district was als zijn dorp, wat het gevaar verminderde. Ook deze uitleg faalt. De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota van 19 oktober 2011 terecht op dat zowel de Leninski- als Staropromoslovskij- wijk deel uitmaken van Grozny en verzoeker beweert een vrees te hebben ten opzichte van de Russische Federatie. Een bezoek aan de ROVD van een andere wijk, wijst inderdaad niet op een gegronde vrees vanwege verzoeker ten opzichte van de Russische (Tsjetsjeense) autoriteiten. Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande de uitreiking van zijn internationaal paspoort onvoldoende duidelijk waren en bovendien verzoeker en diens moeder hieromtrent geen gelijklopende verklaringen hadden afgelegd. Verzoeker verdedigt zich in zijn verzoekschrift (zie p. 7) door te stellen “Dat het paspoort eigenlijk door T., een kennis, bekomen werd. Dat ze de aanvraag in juni 2010 indiende maar de paspoorten werden geantidateerd omdat de bevoegde dienst in juni werkingsproblemen had. [...] Dat wanneer de verzoeker het woord ‘officieel’ gebruikt, hij de paspoorten bedoelt en niet de procedure. Dat de verkregen paspoorten immers geen valsheden zijn. Maar dat de procedure illegaal was daar een derde de nodige stappen ondernomen heeft en de documenten aan de betrokkenen in een café overhandigde.” De Raad stelt vast dat deze uitleg bestaat uit een samenvoeging en verdraaiing van eerder afgelegde verklaringen om zijn verhaal geloofwaardig te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker hier echter niet in slaagt. Daarnaast stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen betreffende de bedreigingen door kadyrovtsi tegen de familie van zijn moeder. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 7) opmerkt dat “zijn moeder hem veel elementen verzwegen heeft om zijn stress niet te verhogen” en dat “haar familieleden in de bergen wonen en dat haar zoon ze niet kent” stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het niet mag worden uitgesloten dat verzoekers moeder hem wou beschermen na zijn persoonlijke trauma’s, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt. De commissaris-generaal liet tevens correct gelden dat aangaande de klacht die verzoekers moeder bij het lokaal parket had ingediend betreffende verzoekers ontvoering in juli 2006, verzoeker geen duidelijke informatie kon meedelen. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift overtuigt niet. Opnieuw verwijst verzoeker naar zijn “psychologische leed”, wat geenszins een afdoende verweer is. De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 19 oktober 2011 dienaangaande terecht op dat verzoeker vijf jaar de tijd heeft gehad om zich over deze klacht te informeren en dat hij geenszins aantoonde aan de hand van concrete elementen of een begin van bewijs dat hij in 2006 psychische problemen zou hebben gekend als gevolg van de toenmalige vervolgingsproblemen en dat hij niet in staat was zich te informeren over een klacht die door zijn familie was ingediend. De Raad benadrukt dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige interesse/belangstelling mag worden verwacht in deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker en een gebrek aan inspanningen om kennis te vergaren omtrent belangrijke elementen van zijn asielrelaas. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers bewering dat hij en zijn moeder geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, is in strijd met wat blijkt uit het administratieve dossier. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte was of zijn

familie na zijn vrijlating in mei 2010 in Tsjetsjenië, problemen heeft gekend, werd door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aangehaald als een bijkomend element in het nadeel van verzoekers geloofwaardigheid. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en hypotheke de ernst van zijn vrees voor vervolging (RvV, nr. 34.370 van 19 november 2009; RvV, nr. 1791 van 18 september 2007). Verzoekers verweer dat hij zich meer zorgen maakte over zijn eigen toestand en dat hij er bewust voor koos om geen contact te hebben met zijn familie om problemen te vermijden, kan in het kader van het onderzoek in de asielprocedure, dan ook niet worden weerhouden. De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Er wordt nogmaals op gewezen dat het louter herhalen van verklaringen niet in staat is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen, wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Tenslotte besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg en de daarbij gebruikte documenten. Verzoekers uitleg dat hij jaren in angst heeft geleefd, erg nerveus was tijdens zijn reis en hij niet gelet heeft op de verschillende reisstappen, wordt niet aanvaard. De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. De commissaris-generaal merkt in zijn nota terecht op dat het feit dat verzoeker nerveus en ongerust was over de reis, er bovendien toe leidt, dat van verzoeker een nog grotere alertheid kon worden verwacht. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker zeker goed zou opletten, indien "hij bang was dat hij niet zou aankomen". De quasi gehele onwetend over zijn reisweg, ondermijnt op fundamentele wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België. De Raad volgt verzoeker niet waar deze in zijn verzoekschrift (zie p. 4) stelt dat er echter slechts één tegenstrijdigheid werd vastgesteld die het gevolg is van een misverstand en verzoeker en diens moeder elk twee keer gehoord werden voor een totale duur van meer dan zeven uur zodat - indien hun asielrelaas ongeloofwaardig was- de commissaris-generaal zeker tegenstrijdigheden had vastgesteld. Uit wat voorafgaat, blijkt immers duidelijk dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is wegens tal van vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen. Al deze elementen werden duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing."

Verzoekende partij voert ter staving van haar huidige tweede asielaanvraag "nieuwe" elementen aan, doch kadert deze binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvraag naar voren bracht. Gezien uit voormeld arrest blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, met name het feit dat zij tweemaal door kadyrovtsi zou zijn gearresteerd en geslagen, eenmaal in juli 2006 en een tweede keer in mei 2010, en dat haar moeder en diens familie onder druk werden gezet en bedreigd naar aanleiding van een klacht die haar moeder na de arrestatie in juli 2006 bij het parket zou hebben ingediend, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de in het kader van haar huidige asielaanvraag beweerde problemen die A., een vriendin van haar moeder bij wie haar domicilie (en die van de rest van het gezin) sinds augustus 2010 officieel geregistreerd was, als gevolg van de door haar aangehaalde problemen zou hebben gekend nadat zij haar herkomstland heeft verlaten, namelijk dat A. door kadyrovtsi werd lastig gevallen en bedreigd omwille van het feit dat zij een gezin van wahabieten had gedomicilieerd.

De door verzoekende partij neergelegde convocatie (d.d. 10 december 2012) ter staving van haar huidige asielaanvraag, waarin haar wordt gevraagd zich te melden bij de UVD Grozny op 12 december 2012, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er elementen zijn die ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit van de convocatie. Gelet op deze vaststellingen, hecht de Raad geen bewijswaarde aan de neergelegde convocatie. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat noch verzoekende partij, noch haar moeder het feit dat zij door de autoriteiten werden geïnterviewd omwille van wahabbisme, een essentieel element in hun relaas, tijdens hun eerdere eerste asielaanvraag vermeldde, en dat zij voor deze vastgestelde omissie over een essentieel element geen afdoende uitleg geven. Daarnaast werd terecht vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij en die afgelegd door haar moeder tegenstrijdigheden

bevatten aangaande het telefoongesprek met R. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze pertinente vaststellingen en ze biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Betreffende haar bewering dat zij in geval van terugkeer bijkomende problemen zal kennen zoals dit het geval is voor vele afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat dit een blote bewering en louter hypothetisch is, en dat aan haar beweerde problemen in het verleden met de autoriteiten geen geloof wordt gehecht. Verzoekende partij brengt geen informatie aan dat, en de Raad is geen informatie bekend waaruit zou blijken dat in Tsjetsjenië afgewezen asielzoekers bij/na hun terugkeer ernstige problemen zouden ondervinden en een risico zouden lopen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.”

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS